

Thái tử xuất gia

By Tâm Hương

Thái tử Hộ Quốc tìm đến lễ Phật. Khi được nhìn thất đức Thế Tôn sinh lòng hoan hỷ, tín kính, chí thành lễ bái rồi nguyện xuất gia học đạo

Thái tử Hộ Quốc tìm đến lễ Phật. Khi được nhìn thất đức Thế Tôn sinh lòng hoan hỷ, tín kính, chí thành lễ bái rồi nguyện xuất gia học đạo

Lúc ấy, Phật ở nước Câu-tỳ-la, dưới gốc cây thố la, tự nghĩ rằng: “Đã đến lúc ta nên hóa độ cho thái tử Hộ Quốc của xứ này xuất gia nhập đạo.”

Như Lai liền cùng chư tỳ-kheo vào thành. Vừa bước qua cửa thành, mặt đất liền chấn động, chư thiên trên trời rải hoa báu xuống như mưa mà cúng dường, lại có ánh hào quang chói sáng chiếu khắp trong thành. Khi ấy, nhân dân trong thành, người mù bỗng nhiên được sáng, người điếc bỗng nhiên được nghe, người câm bỗng nhiên nói được.

Thái tử Hộ Quốc thấy sự thần biến như vậy, khen là chưa từng có, liền tìm đến lễ Phật. Khi được nhìn thất đức Thế Tôn với ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, hào quang chiếu sáng quanh thân, oai nghi rực rỡ thù thắng vô cùng, thái tử sinh lòng hoan hỷ, tín kính, chí thành lễ bái rồi chấp tay đứng hầu một bên.

Phật vì thái tử thuyết pháp Tứ diệu đế, tâm ý liền khai mở, đắc quả Tu-đà-hoàn.

Thái tử quay về tâu lên vua cha rằng: “Đức Thế Tôn có đủ ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, nếu chẳng xuất gia tất làm bậc Chuyển Luân Thánh Vương, cai trị bốn cõi. Như vậy mà ngài còn dứt bỏ để ra đi xuất gia cầu đạo, huống chi như con đây, sao chẳng biết xuất gia theo Phật?”

Nói vậy rồi, cầu xin vua cha cho được xuất gia theo Phật.

Vua xứ ấy tên là Tu-đề, nghe thái tử nói vậy thì không ưng thuận. Thái tử trong lòng sầu não, liền tuyệt thực luôn trong sáu ngày. Các vị quần thần thấy vậy liền đến tâu vua rằng: “Thái tử bỏ ăn đã sáu ngày liền, tính mạng e rằng nguy kịch. Xin đại vương chiều ý mà cho xuất gia, may ra sau này còn được gặp mặt.”

Vua Tu-đề nghe vậy cảm lòng không được, liền thuận cho. Thái tử vui mừng tìm đến chỗ Phật lạy xin xuất gia. Phật nói: “Lành thay đó, tỳ-kheo!” Tức thì, râu tóc tự nhiên rụng sạch, áo cà-sa hiện ra nơi thân, thành một vị tỳ-kheo oai nghi đầy đủ. Chuyên cần tu tập, chẳng bao lâu đắc quả A-La-hán, đủ Ba trí sáng, Sáu phép thần thông, Tám môn giải thoát, khắp cõi trời người ai gặp cũng đều kính trọng, ngưỡng mộ.

Chư tỳ-kheo thấy vậy liền thưa hỏi Phật rằng: “Bạch Thế Tôn! Chẳng hay tỳ-kheo Hộ Quốc đây trước đã tạo những nhân lành gì mà được sinh vào hoàng tộc, lại gặp Phật, xuất gia chưa bao lâu được thành đạo quả.”

Phật bảo chư tỳ-kheo: “Các người hãy chú tâm lắng nghe, ta sẽ vì các người mà phân biệt giảng nói. Về thuở quá khứ cách đây đã vô số kiếp, xứ Ba-la-nại có vị vua tên là Tỳ-đề, kéo binh sang đánh nhau với một vị vua lân quốc.

Bấy giờ, vua Tỳ-đề bị đánh bại, cùng với quân binh bỏ chạy thoát thân, lạc đến một vùng hoang vắng kia lại gặp lúc trời nắng nóng, khô khát không nước uống. Nơi ấy có một vị Phật Bích-chi, vua liền đến lễ bái cầu xin cứu hộ. Phật Bích-chi liền hiện thần biến, khiến cho vua và tất cả quân binh đều được đầy đủ nước uống và lương thực, lại tìm được đường về nước cũ.

“Khi ấy, vua vui mừng khôn xiết, liền tự nghĩ rằng: ‘Nay chúng ta được khỏi chết khát, lại tìm được đường về nhà, đều là nhờ ân đức của vị Phật Bích-chi này. Vậy nên thiết lễ cúng dường mà thỉnh ngài thọ nhận.’

“Nghĩ rồi liền thiết lễ cúng dường trọng hậu, thỉnh Phật Bích-chi vào cung thọ nhận. Phật Bích-chi nhận cúng dường xong, liền nhập Niết-bàn. Vua và quần thần than khóc thảm thiết, thu gom xá-lỵ Phật dựng bốn ngọn tháp báu đặt vào trong mà lễ bái cúng dường.

“Nhờ công đức ấy, trải qua vô số kiếp đều không phải đọa vào các nẻo dữ địa ngục, súc sanh, ngạ quỷ, trong cõi trời người thường sinh trong nhà giàu sang quyền quý, hưởng nhiều khoái lạc, cho đến nay gặp Phật xuất gia đắc đạo.”

Phật lại dạy rằng: “Vua Tỳ-đề ngày trước, nay là tỳ-kheo Hộ Quốc đó. Nhờ công đức cúng dường Phật Bích-chi, nên nay được gặp Phật, xuất gia đắc đạo.”

Các vị tỳ-kheo nghe Phật thuyết nhân duyên này xong thấy đều vui mừng tin nhận